

[Niels Ravn.]

slaget om de smitsomme husdyrsygdomme, som blev vedtaget i 1920, forelå der et forslag til en egentlig dyrlæge lov, et lovforslag, der i nogen grad har lighedspunkter med det, vi behandler her i dag. Når der skulle gå mere end 40 år, inden man endelig tog et afgørende skridt på dette område, skyldes det vist nærmest, at man — som det fremgår af forhandlingerne fra dengang — nærede frygt for, at et sådant lovforslags vedtagelse ville betyde udviklingen af et stort, efter nogles opfattelse for stort, administrationsapparat, at det, man kalder civilveterinærvesenet, ville udvikle sig mere, end rimeligt var. Jeg tror, man har lov at sige, at denne udvikling har fundet sted og vil finde sted, uanset om man har en lov på dette område eller ej; derfor kan vi i dag roligt skride til denne lovgivning. Det betyder hverken udvidelser eller indskrænkninger på disse områder. Det betyder ganske enkelt, at de forhold, som nu engang råder, og som i og for sig er anerkendt af alle, nu endelig lovfæstes.

Det er naturligt, at der i en sådan lovgivning tales både om rettigheder og pligter, at man afgrænser de områder, der forbeholdes dyrlægen i udøvelsen af hans gerning. Jeg skal ikke komme nærmere ind på alle disse problemer. Det er rigtigt, at lovforslagets mange bestemmelser mere egner sig til udvalgsbehandling end til en egentlig drøftelse her; en sådan ville heller ikke være i overensstemmelse med førstebehandlings principper. Der er dog enkelte spørgsmål, jeg ikke kan lade uomtalt. Dermed være ikke sagt, at der ikke også er andre problemer, som kan ønskes nærmere belyst og nærmere undersøgt i et kommende udvalg, men der er nogle ganske bestemte punkter, som jeg gerne her ved første behandling vil drage frem, da de for mig er af stor principiel betydning.

Jeg tænker her først og fremmest på lovforslagets kapitel II, der omhandler det veterinære sundhedsråds fremtidige opbygning, og heri specielt på § 3, stk. 4, hvor man forsøger — jeg siger udtrykkelig forsøger — at fastslå rådets indflydelse på de veterinære medikamenters takstforhold og i øvrigt på formen for udleveringen af disse medikamenter. Her er det, ligesom man bøjer af, ligesom man ikke når frem til nogen løs-

ning, og det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget, at den højtærede landbrugsminister har erkendt, at her ligger et uløst problem. Vi er jo i dag i den situation, at en lang række stoffer, de såkaldte antibiotika og vitaminerne, ikke alene anvendes til sygdomsbekæmpelsen, men også indgår i fodermidlerne som noget, der hører med til et velorganiseret og velplejet husdyrhold. Disse stoffer indgår som en del af foderet; hensigten er dels at forebygge sygdomme, dels at fremme vækstintensiteten. Her er vi inde på et område, hvor store økonomiske interesser står på spil. Landbruget har interesse i at få disse stoffer billigst muligt og i rimeligst mulig udstrækning. På den anden side er det også nødvendigt at sørge for, at disse stoffer ikke udleveres på en sådan måde, at vore levnedsmidler med hensyn til deres sundhedsegenskaber lider skade, og det er også nødvendigt, at disse stoffer ikke bruges på en sådan måde, at vigtige produktioner inden for mejeribrug eventuel ødelægges. Her er vi altså inde på et meget væsentligt problem, der trænger til yderligere opklaring.

Vi drøftede det for så vidt, da vi i sin tid havde apotekerloven til revision. Også dengang skød vi opgaven fra os. Man ønskede dengang, at der i takstudvalget foruden de 4 konsulenter, der som nævnt af det ærede medlem hr. Dalsgaard repræsenterer priskontrolrådet, apotekerforeningen, Industrirådet og sygekasserne, skulle sidde yderligere 2 konsulenter, repræsenterende henholdsvis veterinærvesenet og de landøkonomiske foreninger. Det må findes rimeligt på et område, der er af så afgørende betydning, at de to befolkningsgrupper, der har ansvaret, den ene forbrugeren, den, der forbruger stofferne, og den anden, den, der skal formidle deres udlevering og til en vis grad føre kontrol, bliver repræsenteret i dette udvalg eller kommer med som konsulenter, som man kalder det i apotekerloven, sideordnet med de andre organisationer.

Jeg forstår, at den højtærede landbrugsminister har været hos sin kollega indenrigsministeren for at forsøge at opnå en ændring, men det fremgår af bemærkningerne, at interventionen ikke er lykkedes; der er kommet afvisning fra den højtærede